

АЙЗЪК АЗИМОВ

ЗВЕЗДНА СВЕТЛИНА

Превод от английски: Ива Балабанова, 2000

chitanka.info

Артър Трент ги чуваше доста ясно. Напрегнатите, гневни думи, изкрещяни в слушалката му.

— Трент! Не можеш да се измъкнеш. Ние ще пресечем орбитата ти след два часа и ако се опиташ да се съпротивляваш, ще те взривим.

Трент се усмихна и нищо не каза. Той нямаше оръжие, а и не беше нужно да се бие. След много по-малко от два часа корабът щеше да направи своя скок в хиперпространството и те вече никога нямаше да го открият. Той ще има в себе си почти един килограм крилий, достатъчен за конструирането на мозъчните връзки на хиляди работи и струващ около десет милиона. Във всеки свят в Галактиката — и то без да се задават въпроси.

Старият Бренмайер беше планирал всичко. Беше го планирал тридесет и повече години. Това беше работата на неговия живот.

— Бягството, млади човече — беше казал веднъж той. — Заради него имам нужда от теб. Ти можеш да вдигнеш един кораб от Земята и да го изкараш в Космоса. А аз не мога.

— Няма да има смисъл да излизаме в Космоса, господин Бренмайер — каза Трент. — Ще ни хванат за половин ден.

— Не и ако осъществим скока — отговори лукаво Бренмайер. — Не и ако се прехвърлим през хиперпространството и се отдалечим на светлинни години оттук.

— Ще ни отнеме половин ден, за да извършим скока, но дори и да имаме достатъчно време, полицията ще предупреди всички звездни системи.

— Не, Трент, не — треперещата ръка на стария мъж падна върху неговата, стискайки я развълнувано. — *Не всички* звездни системи, само дузина в съседство. Галактиката е голяма и колонистите през последните петдесет години са загубили връзка помежду си.

Той говореше без да спира, обрисувайки картината. Галактиката сега била като повърхността на първата планета на човека — Земята, както са я наричали — в предисторическите времена. Хората са били разпръснати на всички континенти, но всяка група е познавала само онази територия, която непосредствено я е заобикаляла.

— Ако направим скока напосоки — каза Бренмайер, — можем да бъдем навсякъде, дори на петдесет хиляди светлинни години оттук и

няма да има никакъв шанс да ни открият, също както няма шанс да се открие камъче сред множество метеорити.

Трент поклати глава.

— Но няма да успеем да намерим и себе си. Ще попаднем на ненаселена планета.

Подвижните очи на Бренмайер огледаха околността. Около него нямаше никой, но гласът му все пак се сниши до шепот.

— Аз съм прекарал тридесет години в събиране на информация за всяка населена планета в Галактиката. Проучил съм всички стари документи. Пропътувал съм хиляди светлинни години, стигал съм подалеч от който и да било космически пилот. И разположението на всяка обитавана планета сега е в паметта на най-добрия компютър в света.

Трепт учудено повдигна вежди.

— Аз проектирам компютрите и притежавам най-добрия — каза Бренмайер. — Отбелязал съм също така и точното разположение на всяка действаща звезда в Галактиката, всяка звезда от спектралните класове Ф, Б, А и О и съм вкарал и това в паметта. Щом като направим скока, компютърът ще сканира небето спектроскопично и ще сравни резултатите с галактическата карта, която има на разположение. След като намери подходящо място, а рано или късно това ще стане, корабът ще е в Космоса и тогава автоматично ще бъде преведен, чрез втори скок, до място, в съседство с най-близкото обитавано космическо тяло.

— Звучи прекалено сложно.

— Няма начин да не стане. Работил съм върху това през всичките тези години и няма начин да не стане. На мен ще ми останат само десет години да бъда милионер. Но ти си млад, ще бъдеш милионер много по-дълго време.

— Когато скачаш напосоки, можеш да се озовеш във вътрешността на някоя звезда.

— Шансът е едно на сто трилиона, Трент. Можем също така да се озовем някъде толкова далеч от която и да било действаща звезда, че компютърът да не успее да открие нищо, което да е включено в неговата програма. Може да се окаже, че сме скочили само една или две светлинни години и полицията да е все още по петите ни. Шансовете за това са още по-малки. Ако искаш нещо, за което да се

тревожиш, тревожи се, че можеш да умреш от сърдечен удар в момента на излитане. Шансовете за това са много по-големи.

— За *вас* е напълно възможно, господин Бренмайер. Вие сте по-стар.

Старият мъж сви рамене.

— Аз не се броя. Компютърът ще направи всичко автоматично.

Трент кимна с глава и запомни това. В полунощ, когато корабът вече беше готов и Бренмайер пристигна с едно куфарче пълно с крилий — той нямаше трудности с набавянето му, защото беше много доверен човек, Трент взе куфарчето с една ръка, докато другата се придвижи бързо и сигурно.

Ножът все още беше най-доброто оръжие, също толкова бързо като молекулния деполяризатор, също толкова фатално, но много по-тихо. Трент остави ножа при тялото, заедно с отпечатъците от пръсти. Какво значение имаше? И без това нямаше да го хванат.

Дълбоко в Космоса, преследван от полицейските кораби, той чувстваше нарастващото напрежение, което винаги предхождаше скока. Никой психолог не можеше да го обясни, но всеки опитен космически пилот знаеше какво представлява това.

Това беше внезапно, странно чувство, при което сякаш и ти и самият кораб за един момент от безвремие и безпространственост, се превръщате в нематерия и неенергия и след това отново се споявате моментално в друга част на Галактиката.

Трент се усмихна. Все още беше жив. Никоя звезда не беше прекалено близо, но имаше хиляди, които бяха достатъчно близо. Небето беше осеяно със звезди и фигурите им бяха толкова различни, че той беше сигурен, че скокът е бил надалече. Някои от тези звезди трябва да са от спектрален клас „Ф“ и нагоре. Компютърът ще има хубав, богат модел, който да сравни със своята памет. Това няма да отнеме много време.

Той се облегна удобно назад и се загледа в ярката светлина, която се движеше при бавното въртене на кораба. Пред погледа му се откри ярка звезда, една много ярка звезда. Изглежда, че не беше отдалечена на повече от две светлинни години, а усетът му на пилот му подсказваше, че е топла, топла и хубава. Компютърът щеше да

използва това като база и да открие модела, отнасящ се до нея. Още веднъж той си помисли, че това няма да отнеме много време.

Но стана точно обратното. Минутите течаха. Измина цял час. А компютърът продължаваше своето търсене и светлинките му игриво проблясваха.

Трент се намръщи. Защо не открива модела? Той трябваше да бъде там. Бренмайер беше заложил в него цялата си дългогодишна работа. Той *не може* да не е включил някоя звезда или да я е записал на погрешно място.

Разбира се, звезди се раждат и умират и се движат в Космоса но време на съществуването си, но тези промени са много, много бавни. Дори за милиони години моделите, които Бренмайер е записал, не биха могли...

Трент беше обхванат от внезапна паника. Не! *Не можеше* да бъде. Шансовете за това бяха дори по-малки от тези да скочиш във вътрешността на някоя звезда.

Той изчака ярката звезда да се покаже отново и с треперещи ръце я фокусира с телескопа. Той я увеличи, доколкото можеше и около яркия спектър от светлина се виждаше издайническата мъгла от турбулентни газове.

Това беше нова звезда!

От бледа мъглявина звездата беше прераснала в ярка светлина може би само преди месец. От спектрален клас, достатъчно нисък, за да е игнориран от компютъра, тя беше преминала в спектрален клас, който със сигурност ще бъде отчетен от машината.

Но новата, която съществуваше в Космоса, не съществуваше в паметта на компютъра, защото Бренмайер не я беше заложил там. Тя не е съществувала, когато той е събирал своите данни — или поне не като толкова ярка звезда.

— Не я отчитай! — изкрещя Трент. — Игнорирай я!

Но той крещеше на една автоматична машина, която щеше да налага модела на новата звезда върху модела на Галактиката и никъде нямаше да успее да я открие и щеше да продължава безкрайно да търси, и да търси, и да търси, докато не изразходва енергийния си запас.

Запасът от кислород щеше да е свършил много по-рано. А дотогава Трент и без това вече нямаше да е сред живите.

Трент се отпусна безпомощно в своя стол, наблюдавайки измамната звездна светлина и се приготви за дългото и агониращо чакане на смъртта.

Ако само беше задържал ножа...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.